

Arrest

nr. 260 028 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 Yvoir

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

U werd gehoord door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op 06/02/2020, van 14u15 tot 15u40, bijgestaan door een tolk die het Russisch machtig is en in aanwezigheid van uw advocaat, meester Raes loco meester De Troyer. U werd nogmaals opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 13/10/2020.

Hierbij meld ik u dat ik de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming beëindig op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

U heeft namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 13/10/2020 opriep voor een persoonlijk onderhoud. U heeft mij geen geldige reden meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van vijftien dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van "artikelen 57/6/5. §1, 1°, 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van de voorzorg- en zorgvuldigheidsbeginselen".

Verzoeker wijst op e-mailverkeer tussen zijn advocaat en het CGVS, dat kaderde in de oproeping voor een tweede persoonlijk onderhoud op 29 juli 2020. Tevens wijst hij op de brieven zoals opgenomen in het administratief dossier omtrent zijn detentie en uitlevering aan Duitsland. Vervolgens betoogt hij:

"Overwegende dat de verzoeker zich niet kon aanbieden voor zijn gehoor op 13 oktober 2020 daar hij opgesloten was in Duitsland.

Dat de tegenpartij stelt dat de verzoeker geen geldige reden meegedeeld heeft om zijn afwezigheid te rechtvaardigen binnen de wettelijke termijn.

Dat vooraf dient opgemerkt te worden dat de oproeping niet opgenomen is in het bestuurlijke dossier dat overgemaakt is aan de Raadsheer van de verzoeker.

Dat het dus niet geweten is naar welk adres deze gestuurd is.

Dat in elk geval blijkt uit zowel het mailverkeer tussen de tegenpartij en de raadsheer van de verzoeker als de elementen van het bestuurlijke dossier dat de tegenpartij kennis had van de uitlevering van de verzoeker aan Duitsland.

Dat de tegenpartij dus kennis had van de redenen van de afwezigheid van de verzoeker bij zijn gehoor op 13.10

Dat gezien al deze elementen, de beslissing van de tegenpartij van 7 december 2020 des te onbegrijpelijker blijkt.

Dat de tegenpartij hier van een onaanvaardbare kwade trouw getuigt.

Dat de beslissing gebaseerd is op een stereotypemotivatie en negeert de objectieve elementen van het bestuurlijke dossier.

Dat de bepalingen bedoeld in het middel derhalve geschonden zijn."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de bestreden beslissing te herzien en te verwijzen naar het CGVS voor behandeling van het verzoek.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming indien de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft.

3.2. Te dezen blijkt uit het administratief dossier dat verweerder verzoeker op 6 juli 2020 een eerste keer trachtte op te roepen voor een tweede persoonlijk onderhoud, dat zou plaatsvinden op 29 juli 2020. Hoewel dit e-mailverkeer niet in het administratief dossier is opgenomen, wordt het daarbij gelet op de specifieke omstandigheden van voorliggende zaak aannemelijk geacht dat het e-mailverkeer dat wordt weergegeven in het onderhavige verzoekschrift daadwerkelijk plaatsvond. Uit dit e-mailverkeer blijkt dat verweerder er door verzoekers huidige advocaat van in kennis werd gesteld dat verzoeker zich op dat ogenblik in de gevangenis bevond met het oog op een uitlevering aan Duitsland. Verweerder gaf in een antwoord aan dat verzoeker inderdaad in de gevangenis leek te zijn opgesloten en gaf aan dat verzoeker en diens raadsman op de hoogte zouden worden gehouden van een eventueel bezoek ter plaatse.

Tevens blijkt uit de briefwisseling, opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, dat verweerder er door de DVZ bij brief van 24 juli 2020 van in kennis werd gesteld dat verzoeker in het kader van een Europees aanhoudingsbevel, uitgevaardigd door de Duitse autoriteiten, was opgesloten in de gevangenis. Vervolgens werd verweerder door de DVZ bij brief van 12 augustus 2020 op de hoogte gesteld van het gegeven dat verzoeker in het kader van dit aanhoudingsbevel, dat werd uitgevaardigd op basis van een aantal ernstige feiten, ook daadwerkelijk werd uitgeleverd en overgedragen aan de Duitse autoriteiten op 3 augustus 2020.

Op basis van de stukken van het dossier, maakt verzoeker aldus niet enkel aannemelijk dat hij op 28 september 2020, op het ogenblik waarop hij andermaal werd opgeroepen voor een tweede persoonlijk onderhoud dat zou plaatsvinden op 13 oktober 2020, en op de datum van dit geplande tweede persoonlijk onderhoud, opgesloten zat in Duitsland, doch dient tevens te worden vastgesteld dat verweerder hiervan klaarblijkelijk op de hoogte was.

Derhalve had verweerder reeds geruime tijd en nog voor de oproeping van 28 september 2020 kennis van de geldige reden zoals vermeld in artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarenboven bevindt de briefomslag waarmee de voormelde oproeping werd verstuurd zich in het administratief dossier. Hierop staat duidelijk vermeld dat het hierop vermelde adres onvolledig of onjuist is en wordt nogmaals aangegeven dat verzoeker op 3 augustus 2020 werd uitgeleverd.

Gelet op het voorgaande, is het kennelijk onredelijk dat verweerder overging tot het nemen van de bestreden beslissing op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet en in deze beslissing bovendien motiveert:

“Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

3.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kleeft aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld. Bijgevolg dient deze beslissing overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 december 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT